

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Φεβρουαρίου 1896

Ἔτος 16^{ον}.—Ἀριθ 7

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 41)

Ἄνθρωποι καὶ ζῶα εἶχον κοπιάσῃ παρὰ πολὺ καὶ ἐδέησε νὰ σταθμεύσουν ὀλίγον διὰ νὰναπαυθοῦν εἰς τὴν Ζαξονδέλλην. Εἶτα, ἀφ' οὗ μετὰ κόπου διέβησαν τὸν ποταμὸν Ῥόκον, θὰ ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν των, ἀκολουθοῦντες τοὺς μακροὺς ποταμούς, ὅσον ἐφθάνεν ὁ ὀφθαλμός.

Ἡ χώρα πλούσια εἰς βλάστησιν, ἂν καὶ εἰσέτι βουνώδης. Παντοῦ λειμῶνες καὶ δάση· συνέχισεν τέλος πάντων τοῦ καλλιφορνείου ἐδάφους. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὄρδα Ἰνδῶν Σάστων ἢ Οὐμπάκων διήρχοντο, οὐδένα φόβον ἐμπνέουσαι.

Ἐδῶ ὁ Γιάννης, ὁ ὁποῖος ἀνεγίνωσκεν ἀπλήστως τὰς Περιηγήσεις τῆς μικρᾶς του βιβλιοθήκης — καὶ ἠλπιζε πολὺ ὅτι θὰ ἐχρησιμοποιοῖ τὰς ἐκ τῶν βιβλίων γνώσεις του, — ἔκρινε καλὸν καὶ ἐπικαιρὸν νὰ κάμῃ μίαν σύστασιν.

Εὐρίσκοντο λεύγας τινὰς μακρὰν τῆς Ζαξονδέλλης, πρὸς βορρᾶν, ἐν τῇ μέσῃ χώρᾳ κεκαλυμμένης ὑπὸ ἐκτεταμένων δασῶν, ἣν προσεγγίζει τὸ φρούριον Λάνον, ἐκτισμένον ἐπὶ λόφου ὕψους δυσχιλίων ποδῶν.

«Πρέπει νὰ προσέχωμεν, εἶπεν ὁ Γιάννης, γιατί εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τὰ φείδια εἶνε πάρα πολλά.

— Φείδια! ἀνέκραξεν ἡ Ναπολέαινα ἐντρομος· φείδια! Πᾶμε ἀπ' ἐδῶ, πατέρα!

— Ἡσύχασε, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Δὲν εἶνε τίποτε· θὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας.

— Εἶνε πολὺ ἐπίφοβα αὐτὰ τὰ ζῶα; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.

— Πάρα πολὺ, μητέρα, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης. Εἶνε κροταλῖαι, ἀπὸ τὰ πλέον φαρμακερὰ φείδια που ὑπάρχουν. Ὅταν δέν τα πειράζετε, δέν σας πειράζουν· ἀλλ' ἄμα τα ἐγγίξετε, ἄμα τα ὠθήσετε ἀπὸ ἀπροσεξίαν, ἀνορθοῦνται, ὀρμουῦν, δαγκάνουν, καὶ τὸ δάγκκαμά των

σχεδὸν πάντοτε εἶνε θανατηφόρον.

— Καὶ ποῦ μένουν συνήθως; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέκος.

— Ἀποκάτω ἀπὸ τὰ ξερὰ φύλλα, ὅπου δέν τα βλέπει κανεὶς εὐκολα, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης· ὁμως, ἐπειδὴ κάμουν κρότον ὅταν κινοῦνται — δι' αὐτὸ λέγονται καὶ κροταλῖαι, — ἔχει κανεὶς καιρὸν νὰ φύγῃ.

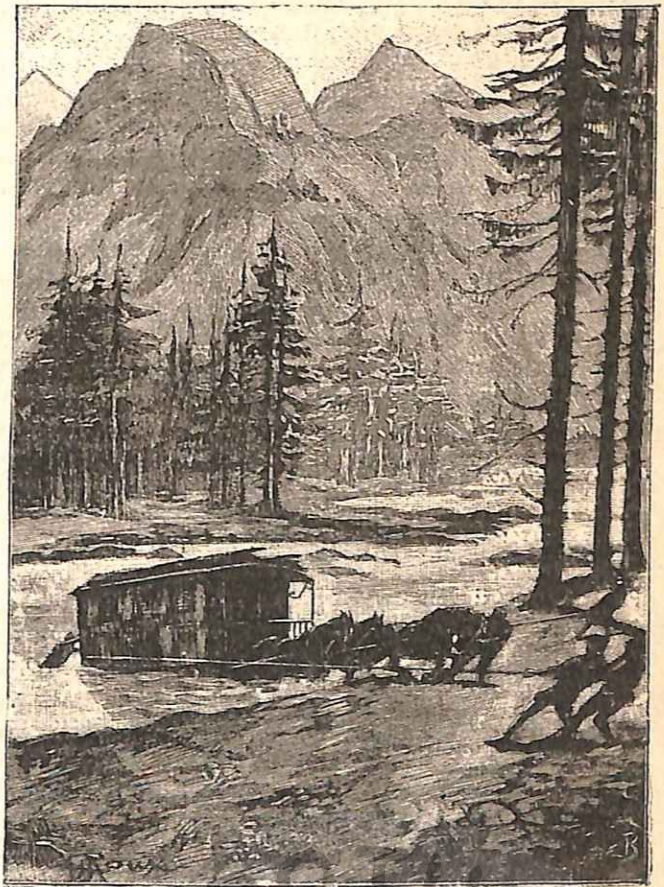
— Τότε, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, προσοχὴ, πόδι καὶ αὐτί!

Ὁ Γιάννης εἶχε δίκαιον. Εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Ἀμερικῆς οἱ ὄφεις ἀφθονοῦν· καὶ ὄχι μόνον οἱ κροταλῖαι ἀλλὰ καὶ αἱ ταραντέλαι, εἶδος φαλαγγίων, ἐπίσης δηλητηριωδῶν καὶ ἐπικινδύνων.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἔλαβον ὅλας τὰς προφυλάξεις καὶ ἐπρόσεχαν καλὰ ποῦ πατοῦν. Ἐκτὸς τούτου ἔπρεπε νὰ ἐπαγρυπνοῦν ἐπὶ τῶν ἱππῶν καὶ τῶν λοιπῶν ζῶων τοῦ θιάσου, ἐπίσης ἐκτεθειμένων εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ἐρπετῶν καὶ τῶν ἐντόμων.

Ἄλλως τε ὁ Γιάννης ἐνόμισε καθήκον του νὰ προσθέσῃ ὅτι οἱ ὄφεις καὶ αἱ ταραντέλαι εἶχον τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ εἰσδύωσιν εἰς τὰς οἰκίας, ἐπομένως καὶ εἰς τὰς ἀμάξας. Ὑπῆρχε λοιπὸν φόβος μήπως καὶ ἡ Εὐδοκίμια Οἰκία ἤθελε δεχθῇ δυσαρέστους τινὰς ἐπισκέψεις...

Διὰ τοῦτο τὸ ἐσπέρας ἔκαμνον γενικὴν καὶ ἐπιμελῆ ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τὰς κλῖνας, ὑπὸ τὰ ἐπιπλα, εἰς πᾶσαν γωνίαν καὶ μυχόν. Ἡ Ναπολέαινα ἐβαλ-
λεν ὀξείας κραυγὰς ὡσάνκεις ἐφ' ἀντάζετο ὅτι ἔδλεπε κανὲν τῶν ἀπαισιῶν ἐκείνων

«Μετὰ κόπου διέβησαν τὸν ποταμὸν Ῥόκον» (Σελ. 49, σ^η. α'.)

ζῶων. Ἐξελάμβανεν ὡς κροταλίαν καμμίαν ἄκραν σχοινίου περιστραμμένην, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις δέν παρουσίαζε τρίγωνον κεφαλὴν. Φαντασθῆτε δὲ τὸν τρόμον τῆς τὴν νύκτα, ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει ἤχους κροτάλων εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου! Ἀλλὰ καὶ ἡ Κορνηλία δέν ἠσύχαζε περισσότερον ἀπὸ τὴν θυγατέρα τῆς.

«Εἰς τὸ διάβολο! ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν ὁ Κασκαμπέλ ἀγανακτῆσας· εἰς τὸ διάβολο καὶ τὰ φείδια που φοβίζουν τῆς γυναῖκες καὶ ἡ γυναῖκες που φοβοῦνται τὰ φείδια! Ἡ Εὐδοκίμια ἡ μακαρίτισσα ἦτο πλέον γενναία ἀπὸ σᾶς· ὄχι μόνον δέν ἐφοβεῖτο τὰ φείδια, ἀλλὰ καὶ μιλοῦσε μαζί των!

—Ναί, μα ήταν εἰς τὸν Παράδεισον, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

— Ἐπειτα, καλλίτερα νὰ μὴν εἶχε πολλές φίλιες μὲ τὰ φείδια, προσέθεσεν ἡ Κυρία Κασκαμπέλ.

Κατὰ τὰς νυκτερινὰς σταθμεύσεις ὁ Μακρολέλεκας εἶχεν, ἕνεκα τούτων ὄλων, ἀρκετὰς ἀσκολίας. Κατ' ἀρχὰς συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰνάπτῃ μεγάλας πυράς, τὸ ὑλικὸν τῶν ὁποίων τῷ παρεῖχεν ἐν ἀφθονίᾳ τὸ δάσος· ἀλλ' ὁ Γιάννης τῷ παρετήρησεν ὅτι αἱ πυραὶ καὶ μὲν ἀπεμάκρυναν τοὺς ὄφεις, ἀλλὰ προσείλκυον τὰς ταραντέλας.

Τέλος πάντων ἡ οἰκογένεια δὲν ἤσυχάζε παρὰ μόνον ὁσάκις διήρχετο τὴν νύκτα εἰς κανὲν χωρίον· ἐκεῖ βεβαίως ὁ κίνδυνος ἦτο πολὺ μικρότερος. Ἄλλως τε τὰ χωρία καὶ αἱ πολίχναι εὐρίσκοντο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ὥς ἡ Κανονβίλλη, τὸ Ροσδοῦργον τὸ Ροτσέστερ, ἡ Γιουκάλα κτλ, ὅπου ὁ Κασκαμπέλ ἐτόσπεσε μερικά ἀκόμη δολλάρια. Τὸ ταξίδιον δὲν τῷ ἐστοίχιζε μεγάλα πράγματα· ἐξώθεν ὀλιγώτερα ἀπὸ ὅσα ἐκέρδιζεν, ἀφ' οὗ οἱ λειμῶνες τῷ παρεῖχον χόρτον διὰ τοὺς ἵππους, τὰ δάση κυνήγιον καὶ οἱ ποτομοὶ ὠραιστάτους ἰχθύας. Τὸ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον ἠΐξανεν ὀλομέν. Ἀλλὰ φεῦ! πόσον ἦσαν μακρὰν ἀκόμη τῶν δεκαχιλίων δολλαρίων, τὰ ὅποια ἐκλάπησαν εἰς τὰ στενὰ τῆς Σιέρας Νεβάδας!

Ἐν τούτοις, ἂν ὁ μικρὸς θίασος ἀπέφυγε μέχρι τέλους τὰ δῆγματα τῶν κροταλιῶν καὶ τῶν φαλαγγίων, δὲν κατάρθωσε νὰποφύγῃ ἄλλου εἵδους ἐνοχλήσεις. Τοῦτο συνέβη ἡμέρας τινὰς βραδύτερον, ὅταν ἡ ἄμαξα, ὀλομέν προχωροῦσα διὰ τοῦ Ὁρέγου, εἶχε διέλθῃ τὴν Εὐγενιόπολιν (Eugene - City). Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχε προξενήσῃ μεγάλην χαρὰν, διότι ἐφαίνετο ἀμέσως ἡ Γαλλικὴ τοῦ καταγωγῆ. Πόσον ἤθελεν ὁ Κασκαμπέλ νὰ ἐγνώριζε τὸν συμπολίτην του, τὸν Εὐγένιον ἐκεῖνον, ὅστις βεβαίως θὰ ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων οἰκιστῶν τῆς μικρᾶς πόλεως!

Ἀφ' οὗ ἐστάθμευσαν εἰς τὰς πόλεις Χαρρισδοῦργον, Ἀλβαν καὶ Ἰέφφερσον, ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ Σαλέμου, τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ὁρέγου, ἐκτιμένης ἐπὶ μιᾷ τῶν ὁχθῶν τοῦ Βελλαμέττου.

Ἦτο ἡ 3 Ἀπριλίου.

Ἐδῶ ὁ Κασκαμπέλ ἐχορήγησεν ἀδειαν εἰκοσιτετραῶρον ἀναπαύσεως, — ἐκ τοῦ ταξιδίου μόνον, διότι ἡ πλατεῖα τοῦ Σαλέμου, ἐχρησίμευσεν ὡς θέατρον εἰς τοὺς καλλιτέχνους καὶ λαμπρὰ εἰσπραξίς τοὺς ἀπειρημίους διὰ τοὺς κόπους των.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ἀλέκος, μαθόντες ὅτι ὁ ποταμὸς εἶχεν ἄφθονα ψαρία, μετέβησαν νὰ ψαρεύσουν.

Ἀλλὰ τὴν νύκτα, πατὴρ, μήτηρ καὶ τέκνα ἠσθάνθησαν τοιαύτην φαγοῦραν εἰς ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι ἐπεσαν θύμα καμνιάς κακῆς ἀστείότητος. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των τὴν πρωΐαν, ὅταν εἶδον ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

« Εἶμαι κόκκινη σὰν Ἰνδὴ Ἐρυθρό-δερμος, ἀνέκραξεν ἡ Κορνιλία.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι φουσκωμένη σὰν ἄσκι! ἀνέκραξεν ἡ Ναπολέαινα.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι γεμάτος φουσκάλιδες ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια! ἐδόθησεν ὁ Μακρολέλεκας.

— Τί εἶνε αὐτά; Μήπως εἶνε πανοῦκλα 'ς αὐτὸ τὸν τόπον; εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Μοῦ φαίνεται πως ξεύρω τί εἶνε, εἶπεν ὁ Γιάννης, παρατηρῶν τοὺς βραχιονάς του, καταστίκτους ἀπὸ φλυκταίνας ὑπερύθρους.

— Τί εἶνε λοιπόν;

— Εἶνε ὁ ἔδρα.

— Τί λές, καλέ; Τί διάβολος εἶνε πάλι αὐτός;

— Ἡ ὑδρα, πατέρα, καθὼς τὴν λέγουσιν οἱ Ἀμερικανοί, εἶνε ἓνα φυτὸν που ἀρκεῖ νὰ το μυρίσῃς, νὰ το ἔγγισης, καὶ ἀκόμη καθὼς φαίνεται, νὰ το ἰδῇς, διὰ τὰ δηλητηριασθῇς.

— Τί! εἴμεθα δηλητηριασμένοι; ἀνέκραξεν ἡ Κυρία Κασκαμπέλ, δηλητηριασμένοι;

— Μὴ φοβῆσαι! μητέρα! ἔσπευσε νὰποκριθῇ ὁ Γιάννης. Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον. Λίγη φαγοῦρα, ὀλίγος πυρετὸς ἴσως, καὶ τελειώνει!

Ἡ ἐξήγησις ἦτο ὀρθή. Ἡ ὑδρα αὕτη εἶνε φυτὸν βαλβερόν, ἐξόχως δηλητηριώδες. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πλῆρῃς ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ σχεδὸν σπέρματα τοῦ θάμνου τούτου, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ δέρματος διὰ νὰ το ἐρεθίσῃ, νὰ το κοκκινίσῃ, νὰ το γεμίσῃ ἀπὸ φλυκταίνας. Φαίνεται ὅτι ἐνῶ ἡ ἄμαξα διήρχετο τὰ πρὸ τοῦ Σαλέμου δάση, προσέβαλε τὸν Κασκαμπέλ καὶ τὴν οἰκογένειάν του τοιοῦτος μολυσμένος ἀήρ. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ φλόγῳσις δὲν διήρκεσε παρὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ Κασκαμπέλ δὲν ἔκαμνον ἄλλο παρὰ νὰ ξύνωνται, νὰ ξύνωνται, ἀμιγλῶμενοι ὡς πρὸς τοῦτο μὲ τὸν Τζὼν Μπούλ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πιθήκων, ἐξύνετο διαρκῶς.

Τὴν 5 Ἀπριλίου ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Σαλέμον, διελθούσα δὲ καὶ ἄλλας πόλεις, εὐτυχῶς ἄνευ ἀπενκατίας, ἐφθασεν εἰς τὰ σύνορα μεταξὺ Ὁρέγου καὶ Κολομβίας, μετὰ ταξιδίου ἐκατὸν δεκαπέντε λευγῶν.

Πρὸς βορρᾶν ἐξετείνετο ἡ χώρα τῆς Οὐασινγκτόνος. Εἶνε βουνώδης, πρὸς τὸ μέρος τὸ καίμενον ἀνατολικῶς τοῦ δρο-

μολογίου, τὸ ὅποιον ἠκολούθει ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Βερίγγιον Πορθμόν. Αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ ἐδῶ εἶνε ἡ τῆς Ἀγίας Ἐλένης, ἐννεαχιλίων καὶ ἐπτακοσίων ποδῶν ὕψους, ἡ τοῦ ὄρους Βάκερ καὶ ἡ τοῦ ὄρους Βαίνερ, ὕψους ἑνδεκα χιλιάδων ποδῶν. Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις, ἐξαντληθεῖσα εἰς ἐκτεταμένους πεδιάδας ἀπὸ τῶν ἁκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐπεφύλαξεν ὅλην αὐτῇ τὴν ἀνυψωτικὴν δύναμιν διὰ νὰ ὀρθώσῃ τὰς κορυφάς, αἵτινες ἀφθονοῦν ὑψηλότερα εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ νέου κόσμου. Δυνάμεθα νὰ παρομοιάσωμεν τὴν ἀπέραντον ταύτην γῆν πρὸς θάλασσαν, ἐδῶθεν μὲν ἤσυχον καὶ ὁμαλὴν καὶ γαληνιάζαν, ἐκεῖθεν δὲ συνταρασσομένην ὑπὸ τῆς τρικυμίας καὶ ἀνυψοῦσαν θεόρατα τὰ κύματά της.

Ὁ Γιάννης ἔκαμεν αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν, ἡ ὁποία ἤρесе πολὺ εἰς τὸν πατέρα του.

— Αὐτὸ εἶνε! αὐτὸ εἶνε! εἶπεν ἔνθους. Μετὰ τὴν γαλήνην ἡ τρικυμία. Ἀλλὰ τί μας μέλει! Ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἀντέχει. Ἐμπρὸς, παιδιά, ἐπιτιθασθε!

Ἐπεδιδάσθησαν τῷ ὄντι καὶ τὸ σκάφος ἤρχισε νὰ πλέῃ. Διὰ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν παρομοίωσιν, ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ γαληνεύῃ, καὶ χάρις εἰς τοὺς ἐπιδεδίωκτες της ὁδηγούς, ἡ Κιδωτὸς τοῦ Κασκαμπέλ διεπεραιώθη σῶα καὶ ἀβλαβῆς. Ναί μὲν ἐμετρίασε κάπως τὴν ταχύτητά της· ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀπέφυγε τοὺς σκοπέλους.

Ἐπειτα, ἡ αὕτη καλὴ καὶ συμπαθὴς ὑποδοχὴ εἰς τὰς πόλεις, εἰς τὴν Καλλησίαν. Εἶνε ὁ καιρὸς τῆς μετανείας καὶ τῆς προσευχῆς, καθ' ὃν, ὅπως λέγει καὶ τὸ τροπᾶριον, ὁ καλὸς χριστιανὸς ἀποθέτει αἶα ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδύεται τὰ ὅπλα τοῦ φωτός. Καὶ τὰ ὅπλα αὐτὰ τοῦ φωτός εἶνε ἡ νηστεία, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος συνειθίζει εἰς τὴν ἐγκράτειαν, ἡ προσευχή, διὰ τῆς ὁποίας ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ μετάνοια, δι' ἧς καθαρίζεται ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά της, ἡ κατανύξις, ἡ ὁποία, δι' αὐτῆς τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς συντριβῆς, ὑψώνει τὴν ψυχὴν του μέχρι τῶν οὐρανῶν, μέχρι τοῦ Δημιουργοῦ.

« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος » εἶπεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ικανοποίησις τοῦ σώματος, ἡ εὐχαρίστησις τῶν αἰσθήσεων, ἡ ὑλικὴ ζωὴ τῶν διασκεδάσεων, τῶν εὐχασιῶν, τῶν χορῶν, δὲν ἀρκεῖ. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει καὶ ἄλλας ἀνάγκας· καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτὰς ικανοποιεῖ ἡ θρησκεία, ἡ Ἐκκλησία.

« Ναί, ναί, εἶνε ἀδελφός μου! » τοῖς ἔλεγε ὁ Ἀλέκος, διαμαρτυρομένης μετ' ἀγανακτήσεως τῆς Κυρίας Κασκαμπέλ.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, τὴν πρωτεύουσιν τῆς Οὐασινγκτόνος, ὅπου ἐδόθη ἀκατὰ γενικὴν ἀπαί-

τησιν» ἡ τελευταία παράστασις τοῦ γαλλικοῦ θιάσου εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκοντο τὰ τελευταῖα ὅρια τῆς Συμπολιτείας, πρὸς τὰ βορειοανατολικά τῆς Ἀμερικῆς.

Ἦδη ἐπρόκειτο νὰκολουθήσουν τὴν ἁκτὴν τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ μᾶλλον τὰ πολυάριθμα καὶ ἰδιότροπα ἐκεῖνα παρόχθια στενὰ, τὰ προασιζόμενα ὑπὸ τῶν μεγαλονήσων Βανκουέερ καὶ βασιλίσσης Καρλόττας.

Ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία, διηλθεν ἀπὸ τὴν πολίχνην Στεκλακούμην καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ φρούριον Βέτιγγαμ, κείμενον παρὰ τὸν πορθμόν, ὅστις χωρίζει τὰς νήσους ἀπὸ τὴν ἡπειρόν. Εἶτα ἐστάθμευσεν εἰς τὴν Οὐατκόμην, παρὰ τὸ ὄρος Βάκερ, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ἐχάνετο εἰς τὰ νέφη.

Τέλος τὴν 27 Ἀπριλίου μετὰ ταξιδίου τριακοσίων πενήντα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Σακραμέντου, ἡ Εὐδρόμοις Οἰκία ἐφθασεν εἰς τὰ σύνορα ἐκεῖνα, τὰ προδιορισθέντα διὰ τῆς συνθήκης τοῦ 1847, καὶ ὀρίζοντα σήμερον τὴν Ἀγγλικὴν Κολομβίαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΠΕΡΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΙ

Τώρα τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν πηγαίνετε πολὺ συχνότερα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶνε ὁ καιρὸς τῆς μετανείας καὶ τῆς προσευχῆς, καθ' ὃν, ὅπως λέγει καὶ τὸ τροπᾶριον, ὁ καλὸς χριστιανὸς ἀποθέτει αἶα ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδύεται τὰ ὅπλα τοῦ φωτός. Καὶ τὰ ὅπλα αὐτὰ τοῦ φωτός εἶνε ἡ νηστεία, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος συνειθίζει εἰς τὴν ἐγκράτειαν, ἡ προσευχή, διὰ τῆς ὁποίας ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ μετάνοια, δι' ἧς καθαρίζεται ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά της, ἡ κατανύξις, ἡ ὁποία, δι' αὐτῆς τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς συντριβῆς, ὑψώνει τὴν ψυχὴν του μέχρι τῶν οὐρανῶν, μέχρι τοῦ Δημιουργοῦ.

« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος » εἶπεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ικανοποίησις τοῦ σώματος, ἡ εὐχαρίστησις τῶν αἰσθήσεων, ἡ ὑλικὴ ζωὴ τῶν διασκεδάσεων, τῶν εὐχασιῶν, τῶν χορῶν, δὲν ἀρκεῖ. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει καὶ ἄλλας ἀνάγκας· καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτὰς ικανοποιεῖ ἡ θρησκεία, ἡ Ἐκκλησία.

ποιητικωτάτας αὐτῆς ἀκολουθίας. Διὰ τοῦτο νομίζω ἐπικαίρον νὰ σας γράψω ὀλίγα περὶ αὐτῶν, νὰ σας εἰπω μερικά τὰ ὅποια δὲν γνωρίζετε, καὶ νὰ σας ἐξηγήσω ἄλλα τὰ ὅποια πολλὰκις ἴσως ἐκίνησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀπορίαν σας. Πρὸς τοῦτο σταχυολογῶ τὰ κυριώτερα ἀπὸ τὴν Λειτουργικὴν τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. Μεσολωρᾶ. Σήμερον θὰ σας ὁμιλήσω περὶ τῶν διαφορῶν Λειτουργιῶν, δηλαδὴ περὶ τῶν διαφορῶν τρόπων διὰ τῶν ὁποίων εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τελεῖται τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Τέσσαρες εἶνε αἱ κυριώτεραι λειτουργίαι.

Ἡ πρώτη καὶ ἀρχαιοτέρα ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου, πρώτου ἐπισκόπου τῶν Ἱεροσολύμων. Εἶνε πολὺ ἐκτενής, πολὺ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιδηλητική. Ἦτο ἐν χρήσει εἰς τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας ἐν γένει μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Δ' αἰῶνος ἀλλὰ σήμερον τελεῖται εἰς τινὰς ἐκκλησίας μόνον ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς συγγραφέως. Ἐν Ἀθήναις εἰμπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε καὶ νὰ τὴν θαυμάσετε τὴν λειτουργίαν αὐτὴν, τὴν ὑπενουμιζούσαν τοὺς πρώτους χρόνους τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην τῇ 23 Ὀκτωβρίου.

Ὁ Μέγας Βασίλειος κατόπιν ἐσυντόμευσε τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰακώβου, διατηρήσας σχεδὸν τὴν αὐτὴν διάταξιν. Ἡ λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου τελεῖται δεκάκις τοῦ ἔτους, δηλαδὴ: τὰς πέντε Κυριακὰς τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς (ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων) τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων, τὴν Μ. Πέμπτην, τὸ Μ. Σάββατον καὶ τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς συγγραφέως.

Τρίτη λειτουργία, ἀκόμη συντομωτέρα, εἶνε ἡ γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ θείου Χρυσόστομου, τῷ 390 μ. Χ. ἡ ὁποία πολὺ μικρὰς διαφορὰς ἔχει ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τοῦ Βασιλείου. Εἶνε ἡ συνήθης λειτουργία, ἡ τελούμενη καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς τοῦ ἔτους, ἐκτὸς τῶν σημειωθειῶν ἀνωτέρω καὶ ἐκείνων, καθ' ἃς τελεῖται:

Ἡ τετάρτη λειτουργία, ἡ λεγομένη τῶν Προηγιασμένων (Δώρων) διότι τὰ τίμια Δώρα εἶνε ἡγιασμένα ἀπὸ τῆς ἀμέσως προηγουμένης Κυριακῆς, δηλαδὴ προηγιασμένα. Ἡ λειτουργία αὕτη, ἐξόχως μυστηριώδης καὶ κατανυκτικὴ, τελεῖται ἐκάστην Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, τὴν Μεγάλην Δευτέραν καὶ τὴν Μ. Τρίτην. Δὲν εἶνε ἀκριβῶς γνωστὸς ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀρχαιοτάτης αὐτῆς λειτουργίας. Ἄλλοι λέγουσιν ὅτι εἶνε

ὁ Γρηγόριος Α' Πάπας Ῥώμης ὁ καὶ Διάλογος καλούμενος (ἀκμάσας πρὸ τοῦ σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν) ἄλλοι δὲ τὴν ἀποδίδουν εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γερμανόν.

Αὗται εἶνε αἱ λειτουργίαι τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Προσέρχεσθε εἰς αὐτὰς μετὰ κατανύξεως, καλὰ μου παιδιά, καὶ μένετε μετ' εὐλαβείας καὶ προσοχῆς. Εἶνε ἅγια, εἶνε ὑψηλότερα, εἶνε διδασκτικώτατα τὰ λόγια, τὰ ὅποια ἀκούετε εἰς αὐτάς· καὶ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ προσέχετε ἄλλου, ἢ νὰ συνομιλῆτε, ἢ νὰ θερμώτετε κατὰ τὴν ὥραν τῆς Θείας λειτουργίας.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΡΑΜΑ

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' οὗ ἐξυπνοῦσεν, ἕως τὸ βράδυ ποῦ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ, ὁ Σωτήρης δὲν ἐσυλλογίζετο ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ γελάσῃ. Καὶ εἰς τὸν ὕπνον του ἀκόμη ἐγελοῦσε. Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχεν ὄλῳ νὰ γελά, ἐβλεπεν ὄνειρα ἀστεῖα. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ στόμα του—ἂν ἤμπορούσε νὰ ὀνομασθῇ στόμα, ἐκεῖνο τὸ ἀπερίγραπτον χάσμα, —ἐκόντευε νὰ φθάσῃ ἕως τὰ αὐτιά του. Ἐν τούτοις ὁ Σωτήρης, ἂν καὶ τόσο ἐλαφρὸς, δὲν εἶνε μωρός· μὲ ἄλλους λόγους δὲν γελά καὶ τι μὴ γελοῖον ἦ. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀστεῖα δὲν παρουσιάζονται κάθε ὥραν καὶ κάθε στιγμὴν, ὁ Σωτήρης ἐπροσπαθοῦσεν αἰωνίως νὰ τα δημιουργῇ μόνος του.

Εἰς τὸ σχολεῖον, παραδείγματος χάριν, ἔρριπτε μέσα εἰς τοὺς κλήρους ἓνα σωρὸν ὀνόματα παραδόξα καὶ ἀνυπαρκτα. Καὶ δὸς του γέλια! Ἐμασοῦσε χαρτὶ καὶ τὸ ἔκαμνε σφαῖραν· ἀπὸ χαρτὶ πάλιν ἐκοπτεν ἓνα καραγκιόζην, τὸν ἔδενε μὲ ὀλίγην κλωστήν ἀπὸ τὸ κεφάλι, τὸ ἄλλο ἅκρον τῆς κλωστῆς τὸ ἔδενεν εἰς τὴν σφαῖραν καὶ ὕστερα τῆς ἔδινε μιὰ ἀψηλά, τὴν ὥρα ποῦ ὁ καθηγητὴς δὲν τὸν ἔβλεπε. Ἡ σφαῖρα ἐκολλοῦσε εἰς τὸ ταβάνι καὶ ἐξαφνα ὁ καραγκιόζης εὐρίσκετο κρεμασμένος εἰς τὸ μέσον τῆς τάξεως. Καὶ δὸς του γέλια. Εἰς τὸν δρόμον ἐκτυποῦσεν ὅλα τὰ κουδούνια τῶν σπιτιῶν. Καὶ δὸς του γέλια! Εἰς τὸ σπῆτι ἐγύριζε τοὺς δείκτας τοῦ ὥρολογίου· ἡ μητέρα του ἐπαραλόγιζε πῶς ἐπέρασεν ἔτσι ἡ ὥρα καὶ ἔστρωσε τὸ τραπέζι ἀπὸ τὰς ἐνδεκα. Καὶ δὸς του γέλια! Πολλὰς φορὰς ἀνέβη εἰς τὸ γειτονικὸν του κωδωνοστάσιον καὶ ἐκτύπησε μεσημέρι πολὺ πρὸ τῆς ὥρας, ἀναστατώντας τοὺς ἄνθρωπους καὶ τὰ ὥρολόγια. Καὶ δὸς του γέλια!

Αὐτὰ καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια εἶνε περιττὸν νὰ σας λέγω, ἐσοφίζετο καθημερι-

νώ. Φαντάζεσθε τί είμπορεί νά κάμη ένα παιδί έφευρετικό, σάν τόν Σωτήρη, όταν τοῦ κολληθή μιὰ φορὰ ἡ μονομαρία τῶν ἀστείων. Καί σημειώσατε ὅτι ὁ Σωτήρης ἦτο πολὺ ἐγωῖστος εἰς τὸ γέλιο τοῦ. Αὐτὸς νὰ γελάσῃ καὶ ὁ ἄλλος ἄς ὑποφέρῃ, ὅ,τι. Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσῃτε πόσον ἦτο σκληρὸς, ἀρκεῖ νὰ σας εἰπῶ ὅτι μίαν φορὰν ἀνέβη εἰς τὴν ὑψηλὴν λεύκαν, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας του, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπάνω ὁλόκληρον ἡμέραν καὶ μέρος τῆς νυκτός, ἐνῶ ὅλοι εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἔγιναν ἄνω - κάτω καὶ ἔτρεχαν νὰ τον ζητοῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερᾷ. Ἡ ἄγωνία, ἡ βάσανος τῶν γονέων του καὶ τῶν συγγενῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐφαντάζοντο χίλια κακά, τὸν διεσέδαζε καὶ τον ἔκαμνε νὰ γελά, ἕως ὅτου τον ἐπρόδωκεν ἕνα γέλιο δυνατώτερον, εἰδεμὴ ποῖός το εἰξεύρει ἕως τότε θὰ ἔμεινεν ἐπάνω εἰς τὴν λεύκαν!

Ὁ πατέρας τοῦ τον ἐπέπληξεν, ἀλλὰ ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία τον εἶχε γιὰ χαμένον, δὲν ἐβάσταζε καὶ ἄμα κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον, τὸν ἐσφιγξέ εἰς τὴν ἀγκαλιά της καὶ τον ἐφίλησε. . . Δι' αὐτό, φαίνεται, δὲν ἐσωφρονίσθη ὁ Σωτήρης — ἕως ὅτου ἔκαμε καὶ τὸ τελευταῖόν του πραξικόπημα, τὸ ὁποῖον πολὺ ἀκριβὰ τοῦ ἐστοίχισε.

Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα: Ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας του εὐρίσκοντο δύο μεγάλα κιβώτια κενά, ἀπὸ κατὶ ἐπιπλά, τὰ ὁποῖα εἶχαν φέρῃ. Ὁ Σωτήρης τὰ ἐβλεπε καὶ ἐσυλλογιζέτο: « Δὲν πρέπει νὰ μου φύγῃ ἔτσι ἡ εὐκαιρία. Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ μὲ αὐτὰ τὰ κιβώτια! »

Ἐπὶ τέλους τὸ βρῆκε. Ἐνα πρωτὸ κατέθηκεν εἰς τὴν αὐλὴν μὲ πολλὴν χαράν, συλλογιζόμενος τὸ γλέντι που θὰ ἐγίνετο. . . Πρῶτα-πρῶτα ἄνοιξε τὸν πηγάδι, ὕστερα ἔρριψε μέσα τὸν κουβά καὶ τον ἀφῆκεν ἐκεῖ, ὕστερα ἐκρύφθηκε μέσα εἰς τὸ ἐν κιβώτιον, τὸ ἄλλο τὸ ἐτράβηξε κοντά, ὥστε νὰ φράξῃ τὸ στόμιον τοῦ πρώτου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἔβγαλε κατὶ φωνές, μὰ κατὶ ἀγριοφωνές, ποῦ ἀνατρίχιασε ὁποῖός τας ἤκουσε. Καὶ καθὼς ἀντηχοῦσε μάλιστα τὸ κιβώτιον, ἡ φωνὴ τοῦ Σωτήρη ἤκούοντο σάν νὰ ἔβαιναν ἀπὸ κάποιο βάθος μυστηριώδεις ἕνα ἑξαρνικὸ τέλος πάντων που ἀνεστάτῳσεν ὅλο τὸ σπίτι.

Ὅλοι ἔτρεξαν εἰς τὴν αὐλὴν. — Κάποιος ἐφώνασε. . . ποῖος νὰ ἦταν. . . ὁ Σωτήρης! . . . Ἄ, ὁ Σωτήρης! καὶ τὸ πηγάδι ἀνοικτὸ. . . καὶ ὁ κουβάς πεσμένος μέσα. . . ὦ! βοήθεια! ὁ Σωτήρης ἔπεσεν εἰς τὸ πηγάδι! . . . Βοήθεια! . . . δὲν φαίνεται πιά. . . εἶνε ὅς τὸν πάτο. . . βοήθεια! . . . πνίγεται! . . . ἐπνίγη. . . Βοήθεια! Βοήθεια!

Αὐτὰ τὰ ἐφώναζαν ὅλοι μαζί, μὲ ἄ-

περίγραφτον τρόμον, ἡ μητέρα του, ἡ ἀδελφὴ του, ἡ θεία του, ἡ ὑπηρέτρια. . .

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Σωτήρης ἐγελοῦσε μὲ τὴν συνήθη του ἀγαλλίασιν. Ἀλλὰ ὕστερα, — αὐτὸ δὲν το εἶχε λογαριάσῃ — τὸ πρᾶγμα ἐγίνε πολὺ σοβαρὸν. Αἱ φωναὶ τῶν γυναικῶν ἀνεστάτῳσαν ὅλην τὴν γειτονίαν. Ἐτρεξε κόσμος εἰς τὴν αὐλὴν, γυναῖκες, ἄνδρες, παιδιά, ἀστυφύλακες.

— Γρήγορα! νὰ κατεβῇ ἕνας μέσα ὅς τὸ πηγάδι! τὸ παιδί μου νὰ σώσεται καὶ ὅ,τι ἔχω δικό σας εἶνε! ἐφώναζεν ἡ μητέρα του.

Βοή, κακό, σύγχυσις! ἄλλος ἔλεγε τοῦτο, ἄλλος ἔλεγεν ἐκεῖνο. Τὸ πηγάδι ἦτο πολὺ βαθὺ καὶ δὲν ἤξευραν πῶς νὰ κατεβῶν. . . Καὶ αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο μὲ λόγια μάταια. . . καὶ ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα ἐφαντάζετο τὸ παιδί της εἰς τὴν τελευταίαν του ἀγωνίαν. . . καὶ ἐφώναζε. . . ἐφώναζε κατὶ φωνὴς σπαρτακτικές, ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι βγαίνει μαζί καὶ ἡ ψυχὴ της.

Ἐδὲν ἦταν παῖξε-γέλασε! ὁ Σωτήρης τα ἔχασε. . . ὁ Σωτήρης δὲν ἐγελοῦσε πλέον. . . ὁ Σωτήρης ἦταν πολὺ ἀσχημα. . . Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμη. . . νὰ μείνῃ; κακά! νὰ παρουσιασθῇ; ψυχρά. . . Καὶ τα ἤκουεν ὅλα ἀπὸ τὴν κρύπτην του μὲ ἀπερίγραφτον ἀγωνίαν. . . Ἡ κωμωδία ἐγίνε πλέον δρᾶμα. . . Ἐνας ἐργάτης ἐτοιμάζετο νὰ καταβῇ εἰς τὸ πηγάδι. . . ἡ μητέρα καὶ ἡ ἄλλες γυναῖκες δὲν ἔπαυαν τῆς φωνῆς! καὶ ὁ κόσμος ἐπερίσσειεν ὁλοένα. Καὶ νὰ καὶ ὁ πατέρας τοῦ που ἤρχετο τρεχάτος καὶ ἑξαλλος.

— Ὁ Σωτήρης ὅς τὸ πηγάδι! . . . Συμφορά μου! ἐφώναζε καὶ ἐκεῖνος. Σὰν νὰ ἦτο πλέον κειρὸς τὸ δρᾶμα, μὲ κάθε θυσίαν, νὰ γίνῃ πλέον κωμωδία! Ὁ Σωτήρης τὸ ἀπεφάσισεν. . . Ἀπομάκρυνε τὸ ἐνα κιβώτιον καὶ ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, βρέ παιδιά, ἐδῶ εἶμαι! εἶπε.

Καὶ εἶχε ἕνα ὕφος, ἕνα ὕφος, σάν νὰ ἔπεσε πραγματικῶς εἰς τὸ πηγάδι καὶ νὰ ἔβαινε βρεγμένος ὅλος. . .

Χαρά, ἐκπληξίς, ὄργη, ἱλαρότης.

Καὶ ἐνῶ ὁ κόσμος ἄρχισεν ἐπὶ τέλους νὰ γελά, ὁ Σωτήρης — τί ἀνάποδα πράγματα! — ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Γιατὶ σοῦ τον ἐτσάκωσε ὁ πατέρας του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ξύλο, ἕνα ξύλο, ποῦ θὰ το θυμᾶται σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ.

Μὰ δὲν του ἄξιζε; πῆτε μου! Ἀπὸ τότε ὁ Σωτήρης ἔπαυσε τὰ χονδρὰ ἀστεῖα καὶ γελά μὲ κάποιον μέτρον. Ἐλπίζω ὅτι ἐδιορθώθη ἐντελῶς ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά του καὶ ὅτι τὸ στόμα του θὰ παύσῃ πλέον τῆς μεγάλης φιλίας μὲ ταυτιά του καὶ θὰ γίνῃ εὐμορφον στόμα — ὅπως ὅλα, ὅσα εἰξεύρουν νὰ γελοῦν ὅταν πρέπη.

Τέτοια θέλω νὰ εἶνε καὶ τὰ δικά σας, μικροὶ μου ἀναγνώσταί! Καὶ διὰ νὰ το κατορθώσετε, δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ πάθετε ὅσα καὶ ὁ Σωτήρης, εἰς βάρος τοῦ ὁποῖου ἀκόμη γελάτε!

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον. . .

Τί ὥρξια, τί διασκεδαστικὴ, τί διδακτικὴ ἐπίσκεψις! εἰμαι γεμάτος ἀπὸ ἐντυπώσεις καὶ σπεῦδω νὰ σας μεταδώσω ὅσας εἰμπορέσω. Καὶ λέγω ὅσας εἰμπορέσω διότι μία μόνον ἐπιστολὴ δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ τας συμπεριλάβῃ. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον εἶνε τόσο ἐνὶ ὄψει καὶ ὑψηλὸν πρᾶγμα, συνδέεται μὲ τόσας γνώσεις καὶ ἐμπνέει τόσας σκέψεις, ὥστε ὁλόκληρος ὁ τόμος τῆς «Διαπλάσεως» δὲν θὰ μου ἤρκει διὰ νὰ τα γράψω ὅλα αὐτά.

Ἀνέγνωσα προχθὲς εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ὁ κ. Ἀ. Συγγρός — ἄνθρωπος γνωρίζων ὄχι μόνον πῶς πλουτίζουν, ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον, πῶς χρησιμοποιοῦν τὸν πλοῦτον ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ, — προσέφερε πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ ὅτι ἐγίνε μία μεγάλη ἐπιτροπὴ, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Διαδόχου, διὰ νὰ συνάξῃ καὶ ἄλλους ἐράνους, ἐπὶ τῇ σκοπῇ νὰ πλουτισθῇ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον μας καὶ μὲ ἄλλα ἀστρονομικὰ ὄργανα, ἐκτὸς τῶν πολλῶν τὰ ὁποῖα ἔχει, καὶ νὰ συμπληρωθῇ καὶ νὰ τελειοποιηθῇ. Ἦτο φυσικὸν λοιπὸν, τὸ ἀπόγευμα, ποῦ ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος, νὰ μου ἔλθῃ ἡ ὀρεξίς νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον καὶ νὰ μάθω παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος μου, πῶς θὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ χρήματα τῶν δωρεῶν καὶ πῶς θὰ πλουτισθῇ τὸ λαμπρὸν κατὰστημα.

Καὶ ἐπωφελήθην τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς διὰ νὰ θαυμάσω ἀκόμη μίαν φορὰν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν περικαλλῇ αὐτὸν Ναὸν τῆς Οὐρανίας, (δὲν λησμονεῖτε βέβαια ὅτι ἡ Οὐρανία ἦτο ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας,) νὰ περιεργασθῶ τὰ ποικίλα ἐκεῖνα ἀστρονομικὰ καὶ μετεωρολογικὰ ἔργα, διὰ τῶν ὁποίων παρατηροῦνται καὶ ἐξετάζονται τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ νὰ ἐπανεύρω μίαν μου παλαιάν καὶ ἀγαπητὴν γνωριμίαν, τὸ μέγα τηλεσκόπιον τοῦ κέντρου, μὲ τὸν πολὺπλοκον μηχανισμόν του, τὸ ὁποῖον τόσο μὲ κατέπληξε τὴν πρώτην φορὰν ποῦ τὸ ἐπεσκέφθην, ὅταν ἤμουν σχεδὸν εἰς τὴν ἡλικίαν σας.

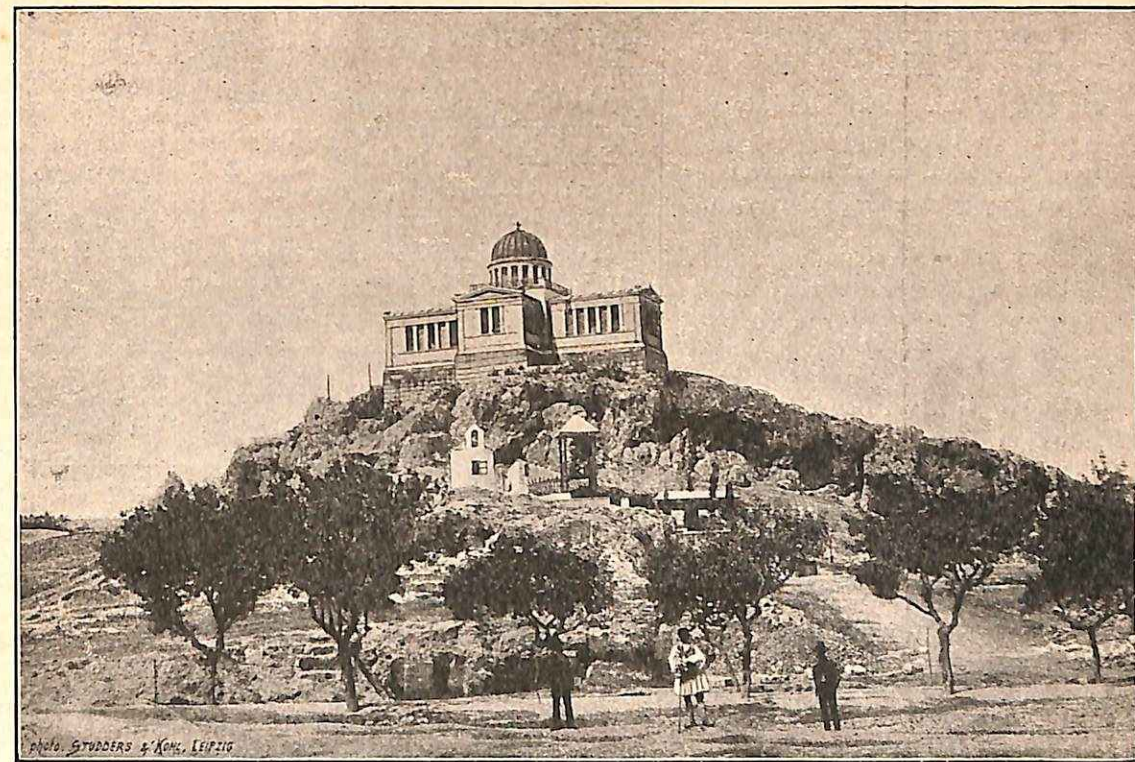
Δὲν εἰξεύρω πόσοι ἀπὸ σᾶς που

μένετε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ βλέπετε καθημερινῶς ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ του βράχου ἕν οἰκοδόμημα μὲ θόλον ὡς ἐκκλησίας βυζαντινῆς — μίαν ὡραιότατην εἰκόνα σκιερὰν, εἰς τὸ βάθος τοῦ δυτικοῦ ὀρίζοντος μὲ τὰ θαυμάσια χρώματα τοῦ δειλινοῦ, — δὲν εἰξεύρω πόσοι εἴχατε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσετε νὰ μάθετε, τί συμβαίνει ἐκεῖ — μέσα καὶ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Ἀστεροσκοπεῖον.

Ἀλλὰ σᾶς τὴν συμβουλεύω τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν. Ὁ κ. Αἰγινήτης, — διὰ νὰ τον γνωρίσετε καλλίτερα, σᾶς στέλλω σήμερον τὴν εἰκόνα του, — εἶνε πολὺ καλὸς. ἀγαπᾷ τὰ φιλομαθῆ παιδία καὶ εὐχαρίστως θὰ σας ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου.

Ὡ, πόσα πράγματα θὰ ἰδῆτε τότε! Βεβαίως, πολλὰ δὲν θὰ τα ἐννοήσετε, διότι δὲν ἔχετε ἀκόμη τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις. Ἀλλ' ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐργαλείων ἐκείνων καὶ τῶν μηχανισμῶν, εἶνε ἄδύνατον νὰ μὴ σας μείνῃ μία ἐντύπωσις γενικὴ, πολὺ ἰσχυρὰ καὶ πολὺ ζωνερά, ὅταν ἰδῆτε διὰ ποίων μέσων ὀπλίζεται ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἡ διάνοια τοῦ ἐπιστήμονος, διὰ νὰ βλέπῃ, νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ κρίνῃ, διὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ μυστήρια, διὰ νὰ συσσωρεύῃ γνώσεις, διὰ νὰ ἐξάγῃ συμπεράσματα καὶ εἶνε ἄδύνατον νὰ μὴ γεννηθῇ καὶ εἰς σᾶς ὁ πόθος νὰ μάθετε, νὰ φωτισθῆτε, νὰ ἀναπτυχθῆτε, νὰ τελειοποιηθῆτε. . .

Ἀν μάλιστα κατορθώσετε — αὐτὸ δὲν σᾶς το ὑπόσχομαι, διότι δὲν εἶνε πολὺ εὐκόλον, — νὰ ἰδῆτε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου καὶ καμμίαν γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ, ποῖα ἐκπληξίς τότε καὶ πόθος θαυμασμός! Ὅποια πλησμονὴ ἀστέρων εἰς τὸ μέρος ὅπου διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ δὲν βλέπετε παρὰ ἕνα ἢ δύο! Τί πυρῶδης καὶ πολυκύμαντος ποταμὸς ἐν σημείον ἐκ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου! Τί θαυμάσιον τρίχαπτον, παίγνιον φωτός καὶ σκιᾶς, τὸ τεμάχιον τῆς Σελήνης τὸ ὁποῖον περικλείει ὁ κύκλος τοῦ τηλεσκοπίου! Καὶ ὁ ἀστρονόμος θὰ σας εἰπῇ ὅτι αἱ σκιαὶ τοῦ τριχάπτου δὲν εἶνε παρὰ μέγιστα πεδιάδες, τὰ δὲ φωτεινὰ του σημεῖα ὄρη ὑψηλότατα. . . Ὁ ἀστρονόμος θὰ σας εἰπῇ ὅτι τὴν τάδε ἡμέραν, τὴν τάδε ὥραν εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε τὴν Ἀφροδίτην ἐπάνω εἰς τὸν δίσ-

ΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

κον τοῦ Ἡλίου, ὡς μικρὰν κηλίδα. . . θὰ σας εἰπῇ ὅτι τὴν τάδε ἡμέραν θὰ γίνῃ ἐκλειψις τοῦ Ἡλίου, τὴν τάδε νύκτα ἐκλειψις τῆς Σελήνης. . . θὰ σας εἰπῇ. . .

Ἀλλὰ ποῦ νὰ σας λέγω τώρα πόσα διδάσκει ἡ Ἀστρονομία, πόσα διδάσκει τὸ Ἀστεροσκοπεῖον! Ἐκεῖ ἐργάζεται ἡ Ἐπιστήμη, ἐκεῖ ἐξιχνιάζεται ἡ μεγάλη, ἡ κεκορυμμένη ἀλήθεια. Ὁ Ἀστρονόμος ἀπὸ τοῦ ὕψους του καὶ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του, βλέπει ὅσα οὔτε κἂν φαντάζονται οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι. Τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ δι' αὐτὸν δὲν εἶνε πλέον μυστήρια. Καὶ ὅ,τι οἱ ἄλλοι μανθάνουν κατόπιν, αὐτὸς το μανθάνει, τὸ βλέπει πρῶτος. Τί θαυμάσιον πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς Ἀστρονόμος! . . .

Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, μικροὶ μου φίλοι! Ζηλεύω τὸ ἔργον τοῦ κ. Αἰγινήτου! Ἄν εἶχα καὶ ἐγὼ τὴν εὐφυΐαν του, τὴν θέλησίν του, τὴν ἐπιμονὴν του, ἂν κατέβαλα τοὺς ἀτράτους κόπους που κατέβαλεν ἐκεῖνος, ἂν ἐμελετοῦσα τόσῳ, δὲν ἤμποροῦσα τάχα νὰ εἶμαι σήμερον καὶ ἐγὼ ἀστρονόμος. . . Καὶ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐξόχους ἀστρονόμους ὁ κ. Αἰγινήτης, ὁ ὅστις τοῦ ἀστεροσκοπεῖου μας τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἀστεροσκοπεῖα τοῦ κόσμου, χάρις εἰς τὸν καθαρῶτατον, τὸν θαυμάσιον Ἀττικὸν οὐρανόν, καὶ τὸ ὁποῖον διὰ τῶν ἐράνων τῶν φιλοκάλων πλουσίων, διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀκαμάτου Διευθυντοῦ του θὰ γίνῃ βεβαίως ἀκόμη καλλίτερον καὶ τελειότερον. . .

Ἀλλ' ἄρ' ἄγε εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε

κανεὶς Ἀστρονόμος διὰ νὰ εἶνε χρήσιμος καὶ εὐτυχής; Ὅπουδῆποτε ἔχη κανεὶς κλίσιν καὶ ἐπιδοθῇ, καὶ μελετήσῃ καὶ κοπιήσῃ καὶ ἀναδειχθῇ, δὲν θὰ εἶνε εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, δὲν θὰ εἶνε ἄξιος τιμῆς καὶ δόξης; Ἀς μὴ ζηλεύωμεν λοιπὸν μόνον τὸν κ. Αἰγινήτην, ἀφ' οὗ ἄλλως τε ὅλοι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἴμεθα Ἀστρονόμοι! Ἀς ζηλεύωμεν καὶ ἄς προσπαθῶμεν νὰ μιμούμεθα, μὲ ἄλλους λόγους ἄς παρα-

Δημήτριος Αἰγινήτης

δειγματιζώμεθα ἀπὸ πάντας ὅστις διὰ τῆς ἰδίας του ἀξίας καὶ θελησεως ὑψώθη ὑπὲρ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, ἔστω καὶ ἂν τὸ ὕψωμα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἵσταται, δὲν εἶνε ὁ λόφος τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Με βλέμμ' αλλόκοτο διαβαίνει,
μ' άπεριποίητο κορμί,
ποτ' άγριεύει, ποτ' έμβαίνει
ς τὰ συγκαλά του μιὰ στιγμή.

Κάμετε τόπο νά περάση
—Είνε τρελλός ό δυστυχής.
Τόν νοῦ του ἢ τον έχει χάση
ἢ δέν τον είχαν έξ αρχής.

Γι' αυτό τι λέγει δέν είξεύρει,—
Δέν έχει, βλέπεις, λογικό.
Κι' όταν ἡ φύρρα τού τον εύρη
μπορεῖ νά κάμη καί κακό.

Κι' αυτό τὸ λέγω, όχι τάχα
γιατί φοδοῦμαι σάν περνᾷ:
Γιὰ νά προσέχουνε μονάχα
κάτι παιδάκια τόσα νά.

Μὴν τύχη καί τον όμιλίουν
μέ λόγια που δέν αγαπᾷ,
μὴν τύχη καί πετροβολήσουν
γιατί γυρνᾷ καί τα χτυπᾷ.

Γιατί χτυπᾷ χωρίς νά ξέρη
πῶς τον πειράζεις χορατά,
κι' ό χτύπος πού σου καταφέρει
σέ κάνει, ιδές, τοῦ θανατᾷ.

Γιαυτό, ἄν τύχη από τοῦ δρόμου
νά τον ξανοίξω τὴν ἀρχή,
γυρνῶ καί κάνω τὸν σταυρό μου,
λέγω κρυφά μιὰ προσευχή:

Νά μας φυλάγῃ ό Θεός μου
ἀπ' τὰ οὐράνια τ' ἀψηλά
καί νά ιατρέψῃ ὅλου τοῦ κόσμου
τ' ἀρρωστημένα τὰ μυαλά.

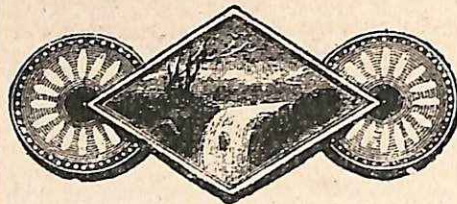
Γ. Μ. ΒΙΖΗΝΟΣ
['Εξ άνευότου συλλογῆς]

Ο ΔΑΛΤΩΝΙΣΜΟΣ

Υπάρχει ασθένεια τῆς όράσεως, καθ' ἣν ό πάσχων έξ αὐτῆς συγχύζει πρὸς ἄλληλα μερικά χρώματα. Ἡ ασθένεια αὕτη ονομάζεται Δαλτωνισμός, ἀπὸ τοῦ ονόματος τοῦ ἱατροῦ ό οποιός την ἐμελέτησε πρῶτος. Νέα ἔρευνα ἀπέδειξεν ότι ό δαλτωνισμός δέν εἶνε, ἐν Ἀγγλίᾳ τοῦλάχιστον, ὅσον σπάνιος ἐνομίζετο μέχρι τοῦδε. Οὕτω, μεταξύ 1154 προσώπων τὰ ὁποῖα ἐξετάσθησαν, τὰ 65 εὐρέθησαν πάσχοντα ἀπὸ δαλτωνισμόν ἐκ τούτων 21 ἐσύγχυζον τὸ κόκκινον μέ τὸ πράσινον, 19 τὸ μαῦρον μέ τὸ πράσινον καί 25 τὸ πράσινον μέ τὸ κυανόν. Εἰς τὴν Νορβηγίαν ἡ ασθένεια εἶνε ἀκόμη πλέον διαδεδομένη. Ἀπεναντίας

εἰς τὴν Κίαν δέν φαίνεται νά εἶνε γνωστή.

Ο Δαλτωνισμός ἀπαντᾷ συχνότερον εἰς τοὺς ἀνδρας παρὰ εἰς τὰς γυναῖκας. Σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι, πάσχοντες ἀπὸ δαλτωνισμόν, ἔγιναν πολλὰκις πρόξενοι δυστυχίματος, μὴ δυνάμενοι νά διακρίνωσι τὰ χρώματα τῶν φανῶν καί τῶν σημαιῶν, τὰς ὁποίας εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς μεταχειρίζονται συνηματικῶς.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια 'Εξ σελ. 46]

Παρήλθεν ἄρκετός καιρός ἕως οὗ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργεια τῶν γειτόνων ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν νέων κατοίκων τῆς οἰκίας, ὅτε δὲ ἔμαθον ἐπὶ τέλους ότι ἦτο ἡ γηραιά ἐκείνη μαῦρη, τὴν ὁποίαν εἶχον ἴδῃ πρὸ τίνος παρατηροῦσαν διὰ τῶν κιγκλίδων, καί τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον τὴν συνώδεε, ἡσθάνθησαν κάποιαν ἀπογοήτευσιν. Μεθ' ὅλας τῶν τὰς προσπαθείας, διὰ νά πληροφορηθοῦν περισσότερα, δέν ἠδυνήθησαν νά μάθουν εἰμὴ μόνον ότι ἡ μαῦρη ἦτο ἐπιδεξιωτάτη ἀνθοκόμος, ότι ὠνομάζετο Ἀντωνία καί ότι τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον καθὼ λευκὸν δέν ἠδύνατο νά εἶνε ἱδικόν της, ὠνομάζετο Φίλιππος. Τὴν ἔβλεπον πολὺ σπανίως, διότι εἰσῆρχετο καί ἐξῆρχετο κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν ὀπισθίαν θύραν. Ἐνίοτε τὸ παιδίον, παῖζον φαιδρῶς εἰς τὸν κῆπον, ἔφθανε μέγα τῆς κιγκλιωτῆς θύρας, ὅθεν οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπεσκόπου μετὰ περιεργείας τὸν στενὸν καί κονιορτώδη δρομίσκον, τὸν συνήθως ἔρημον. Τὰ παιδία τῆς γειτονίας ἐδοκίμασαν ἐπανειλημμένως καί δι' ὅλων τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον, νά τον ἐξημερώσουν. Ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Ἀμα τα ἔβλεπε νά πλησιάζουν, ἐτρέπετο εἰς φυγὴν καί ἐκρύπτετο ὀπισθεν κανενὸς θαμνίου, ὅπου ἔμενεν ἕως οὗ ἔφευγον οἱ μετὰ τήσιν ἐπιμονῆς ἐπιδιώκοντες τὴν φιλίαν του.

Τὸ παιδίον ἐν τούτοις ἐφαίνετο εὐτυχές. Τὸ πρόσωπόν του ἐμαρτύρει υἱεῖαν καί φαιδρότητα. Ἠγάπα τὰ ἄνθη, τὰ πτηνὰ καί ὅλα τὰ ζῷα τοῦ ἐπλησίαζον μετ' ἐμπιστοσύνης ὡς φίλον. Ἐνόμιζε τις ότι ὑπῆρχε μεταξύ τῶν μυστηριώδους τις δεσμός, δι' οὗ συνεννοοῦντο. Ἡ

Ἀντωνία μάλιστα ἰσχυρίζετο ότι εἶχον καί γλωσσὴν κοινήν, ἀποτελουμένην ἀπὸ γέλωτας καί τερετισμούς, διότι ὁσάκις ὁ μικρὸς ἐσφύριζε γλυκά, οἱ καὶ ὁ δὲ ἡ ἀλίοι (πτηνὰ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, οὕτω καλούμενα διὰ τὸ λαμπρὸν πορφυροῦν αὐτῶν πτέρωμα), οἱ μιμητικὸὶ καρδινάλιοι, οἱ ἀγαπῶντες νά ἐπαναλαμβάνουν ὅ,τι ἀκούουν, προσήρχοντο νά φάγουν ἐκ τῆς χειρὸς του. Δέν τον ἐφοβοῦντο διόλου ἦτο γλυκὺς καί ἡμερὸς πρὸς αὐτὰ ὡς ἀρνίον. Ἐσχίρτα μετὰ τῶν ἀνθῶν, ἐνῶ αἱ πεταλοῦσαι καί ἄλλα ἔντομα ἐπέτῳν τριγύρω του. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἴξευρε νά ποτῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου διὰ μολυβδίδος τὰς μορφὰς τῶν ἀνθῶν τὰ ὁποῖα ἠγάπα. Ἡ Ἀντωνία, μολοντί ἀμαθής, συλλογίζομένη ότι τοῦτο ἠδύνατο νά τῷ ἀποβῇ χρήσιμον ἡμέραν τινά, τὸν εἶχεν ἐνθαρρύνῃ. Τοῦ ἠγόρασε μάλιστα καί μίαν πυξίδα χρωμάτων καί ὅταν ὁ πᾶτερ Ἰωσήφ, γηραιὸς ἱερεὺς κατοικῶν εἰς οἰκίαν τινὰ τῆς γειτονίας, τῇ εἶπεν ότι τὸ παιδίον ἐφαίνετο νά ἔχη πολλὴν κλίσιν καί ότι μίαν ἡμέραν βεβαίως θά ἐγίνετο μεγάλος ζωγράφος, κατεχάρη. Ἀμα δὲ ἔφθασεν εἰς κατάλληλον ἡλικίαν, παρεκάλεσε τὸν ἀγαθὸν ἱερέα νά τῷ διδάξῃ ἀνάγνωσιν. Κάθε πρῶτ' ἡμέραν, εἰς τὰς ἑξὶ τὸ θέρος καθὼς καί τὸν χειμῶνα, τὸ παιδίον μέ τὴν ζωηράν ὄψιν καί τὰς ροδοχρόους παρειάς, ἀφ' οὗ ἐπινε τὸ γάλα του, ἔτρεχεν εἰς τοῦ πατρός Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον εὕρισκε πρὸ τῶν βιδίλων του καί τοῦ κυθίσκου μέ τὸν καφέν. Ὁ Φίλιππος ἠγάπα τὸν πᾶτερ Ἰωσήφ, ἀλλ' ἐλάτρευε τὴν Ἀντωνίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁμοίως ἐλατρεύετο. Δέν ὑπῆρχε τίποτε τὸ ὁποῖον ἡ γηραιά μαῦρη δέν ἦτο πρόθυμος νά κάμῃ ὑπὲρ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον τὴν ἀντὶμεῖβε δι' ἀπολύτου ὑπακοῆς καί ἀπεριόριστου ἀφοσιώσεως. Ἐφ' ὅσον ἐμεγάλωνε, τὴν ἐβοήθει ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του, ἐξεργίζονε τὰ χόρτα, ἐμάζεψε τὰ ξηρὰ φύλλα, ἔκοπτε τὰ ἄνθη καί ἐκαθάριζε τὸν κῆπον ἀπὸ τὰς πέτρας καί τὰ τεμάχια τῶν πλίνθων, τὰ ὁποῖα ἠμπόδιζον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν. Τέλος πάντων προσεπάθει νά τῇ εἶνε χρήσιμος ὅσον ἠδύνατο. Διὰ τοῦτο τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τῷ εἶπεν ἡ Ἀντωνία ότι ἦτο πλέον ἄρκετὰ μεγάλος—δέκα ἐτῶν, ὥστε νά εἰμπορῇ νά πηγαίνει ἔξω καί νά πωλῇ ἄνθη, ὁ Φίλιππος κατενθουσιάσθη. Εἶχεν ἤδη ἀποβάλῃ τὸ ἀκοινωνήτον ἦθος τῆς νηπιακῆς τοῦ ἡλικίας, ἀλλὰ διετήρει τὴν φυσικὴν ἐκείνην χάριν, δι' ἣς εἴλκυε τὴν συμπάθειαν. Διὰ τοῦτο ἅμα τὸν εἶδε καί ἡ Κελίνα, τὸν συνεπάθησε τόσο. Ἐξ ἄλλου καί ὁ Φίλιππος, μόνος περιφερόμενος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ἔχάρη πολὺ που εὗρε πρόθυμον εἰς προστασίαν τὴν καλὴν ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία διὰ

τοῦ χρώματός της, τῷ ὑπενθύμιζε τὴν ἀγαπητὴν του θεῖαν Ἀντωνίαν καθὼς τὴν ἔλεγε.

Συνήθως ἐπῶλε τὰ ἄνθη του τὸ πρῶτ' εἰς τοὺς κυρίους, τοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὸ γραφεῖόν των. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἄφινον τὸ νόμισμα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ μικροῦ ἀνθοπώλου, ὅχι τόσο ἐξ ἀγάπης πρὸς τὰ ἄνθη, ὅσον διὰ νὰκούσουν τὸ χαριτωμένον του «Καλημέρα σας, κύριε!» Ὅταν δὲ τὸ μικρὸν του κἀνιστρον ἐκενοῦτο, ὁ Φίλιππος δέν ἔχάζετο εἰς τοὺς δρόμους, ἀλλ' ἐπέστρεφε γρήγορα—γρήγορα εἰς τὴν Ἀντωνίαν, φαιδρὸς ὡς πτηνόν, διὰ νά τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν πανόθεν καί τῶν μενεξέδων της.

Ὁ Φίλιππος εἶχε κάμη λόγον εἰς τὴν Ἀντωνίαν περὶ τῆς γνωριμίας του μετὰ τῆς Δέας, καί ἡ γραῖα, ἂν καί οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὸ κοράσιον, ἤρχισε νά αἰσθάνεται συμπάθειαν πρὸς αὐτό. Ἐκ τούτου, καθὼς εἶδομεν, ἐφρόντιζε πάντοτε ὥστε τὸ πρόγευμα τοῦ Φιλίππου νά εἶνε ἄρκετον διὰ δύο, διὰ νά εἰμπορῇ νά το μοιράζεται μέ τὴν μικράν του φίλην. Ἡ δὲ πρώτη ἐρώτησις τῆς Ἀντωνίας, ὅταν ὁ Φίλιππος ἐπέστρεφεν, ἦτον ἂν ἡ Δέα ἐπώλησε κανὲν ἀπὸ τὰ ἀγαλμάτιά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΜΝΕΙ ΜΙΑΝ ΕΡΩΤΗΣΙΝ

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ κ. Ἐνσφορτ ἠγόρασε τὸν Κουασιμόδον, ὁ Φίλιππος μάλιστα καί μετὰ βίας ἐστάθη νά πωλήθῃσιν ὅλα του τὰ ἄνθη τὸσον ἐδιάζετο νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν καί νά διηγηθῇ εἰς τὴν Ἀντωνίαν τὰ διατρέξαντα. Βύθως λοιπὸν ἅμα ἡ τελευταία του γαρδένια ἐκόσμησε τὴν κομποδόχην ἐνὸς ἀγοραστοῦ, ἔτρεξεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Κήπων, ἀρνηθεὶς νά λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τοῦ δρόμου, ὅπου μετ' ἐπιμονῆς τον προσεκάλουν. Σημειωτέον δὲ ότι δέν ἠρνεῖτο πάντοτε, ὁσάκις δὲ ἤξευρεν ότι δέν τον ἐχρειάζετο ἡ Ἀντωνία, ἀφοῦ ἐπῶλε τὰ ἄνθη του, ἔμενε ὀλίγον καί ἐπαῖξε τὴν σφαῖραν ἡ τὸ στεφάνι μέ τὰ παιδία τῆς γειτονίας, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐνθουσιάσῃ μέ τὴν φυσικὴν του γλυκύτητα, τὴν φαιδρότητα του καί τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων του.

Εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς ὁδοῦ, εἶδε δωδεκάδα παιδίων, συνηθροισμένων περίξ μικροῦ μαῦρου χωλοῦ, ὁ ὁποῖος ἐβάσταζεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἕνα δέμα βαρύτατον, καθὼς ἐφαίνετο.

— Πάλι τὰ ἴδια! εἶπε καθ' ἑαυτόν, τὰ μαγκιόπαιδα πειράζον τὸν καίμενον τὸν Μπῆλ.

Καί τρέχων πρὸς τὴν μικράν ὁμάδα, ἐφώναζε δυνατὰ, ἐνῶ οἱ κυανοὶ του ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον ἀγανάκτησιν:

— Τώρα σὰς ἔφθασα, παληόπαιδα! Τώρα νά σας δείξω ἐγώ!..

Καί μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν κακῶν παιδίων, κτυπῶν δεξιᾶ καί ἀριστερᾶ.

— Θά τον ἀφήσετε τέλος πάντων ἡσυχο τὸν καίμενον τὸν Μπῆλ, ναί ἢ ὅχι; τοὺς ἔλεγε. Δέν ἐντρέπεσθε νά τον βασανίζετε ἐτσι; Ἐλα ἴδω, Μπῆλ, προσέθεσε, δός μου τὸ δέμα σου καί πάρε τὸ κἀνιστρι μου!

Καί ἀνυψώσας μετὰ κόπου τὸ βαρὺ φορτίον τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καί ἤρχισε νά περιπατῇ μέ βῆμα σταθερὸν, εὐθυτενές, ὡς ἀρχαία καρυάτις, ἀκολουθοῦμενος ὡς ἐν θρυάμβῳ ὑπὸ τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα κατέκτεττε πλέον ἢ εὐγενὴς αὕτη πρᾶξις καί τὰ ὁποῖα ἐφώναζαν: Οὐρρά! ζήτω ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας! (διότι, ὡς εἵπομεν, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο γνωστὸς εἰς τὴν συνοικίαν).

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἔφθασε παρὰ τὴν πύλην τῆς ἐπαύλως Δετραδά, ἦτο ἐρυθρὸς καί ἐπνευστία ἀπὸ τὸν κόπον. Ἡ Ἀντωνία ἐκάθητο ὑπὸ τὸν μικρὸν ἐξώστην τοῦ οἰκίσκου, πρὸ τραπέζιου, φορτωμένου ἀπὸ ἄνθη. Ἐκάλυπτε μέ λευκὰ πέταλα ἰάσμων ἕνα σκελετὸν ἀπὸ σύρμα παριστῶντα μικρὸν ἀρνίον.

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ εὐμορφο ἀρνάκι, θεῖα; ἠρώτησε τὸ παιδίον, στηρίζον τὰ νῶτα ἐπὶ μιᾶς τῶν στηλῶν, αἵτινες ὑπεβάσταζον τὸν ἐξώστην, διὰ νά ξεκουρασθῇ καί νά συνέλθῃ.

— Εἶνε γιὰ τὸ παιδάκι ἐκείνου τοῦ κυρίου, πού κάθεται εἰς τὴν ὁδὸν Μονῆς. Πέθανε τὴ νύκτα... Αὐτὸ τὸ ἀρνάκι τὸ εὐμορφο καί κάτασπρο τοῦ ταιριάζει τοῦ καίμενου τοῦ μικροῦ... Μὰ γιατί εἶσαι ἐτσι κόκκινος, παιδί μου; Δέν σου εἶπα τόσες φορές νά μὴν τρέχῃς πολὺ;

— Δέν ἠμπόρεσα νά κρατηθῶ. Εἶχα μιὰ βία νά ἔλθω, θεῖα, γιὰ νά σου πῶ ότι ἡ Δέα ἐπώλησε τὸν Κουασιμόδον της!

Καί τότε ὁ Φίλιππος διηγήθη, γρήγορα καί χωρὶς νά σταματήσῃ διόλου, εἰς τὴν θεῖαν Ἀντωνίαν τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας.

— Καί δέν ξεύρεις καί ἐνα ἄλλο, θεῖα! ἐπρόσθεσεν. Ὁ κύριος (ἐννοοῦσε τὸν κ. Ἐνσφορτ), ζωγραφίζει... ζωγραφίζει ἐκ τοῦ φυσικοῦ, δηλαδὴ κάμνει τὰς εἰκόνας ἀνθρώπων καί ζῴων, πού εἶνε νά σου μιλήσουν μάλιστα θέλει νά κάμῃ καί τὴ δική μου. Τί λές, νά πάγω αὐριο, θεῖα;

— Γιατί ὅχι, παιδί μου; εἶπεν ἡ Ἀντωνία, χωρὶς νά σηκώσῃ τὰ μᾶτιά της ἀπὸ τὸ ἔργον της. Νά πᾶς, ἀφ' οὗ αὐτὸς ὁ κύριος κάμνη εἰκόνας, θά μάθῃς καί σὺ κάτι τι, βλέποντάς τον νά ἐργάζεται. Πόσον θά εἶμαι εὐτυχὴς τότε!

— Ναί, ναί! θά με μάθῃ, μοῦ το εἶπε. Εἶνε πολὺ καλός! καί μάλιστα, ἐπρόσθεσε μυστηριωδῶς, μᾶς ὑπεσχέθη νὰγοράσῃ τὴν Ἑσμεράλδαν.

— Μπράβο! ἀπήντησεν ἡ ἀγαθὴ Ἀντωνία! πῶς χαίρω διὰ τὸ καίμενο τὸ κορίτσι.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΓΛΩΣΣΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ

Μιά γάτα ἔμαθε
πῶς κάποιες ὀρνίθες
βαριά ἀρρωδτήσανε,
γιατί δέν εἶχανε
νά πιοῦν νερό.

Κ' εὐθύς ἡ λαίμαργη
γιατρός ἐντύθηκε,
γιαλιὰ ἐφόρεσε
καί λέει 'ς τῆς ὀρνίθες
μέ σοδαρό:

«Καλὲς γειτόνισσες
πῶς το ἐπάθατε;
πῶς εἶσθε σήμερα;
τώρα το ἔμαθα
κ' ἤλλα εὐθύς...»

Μ' αὐτὲς πιὸ ἐξυπνες
τῆς ἀποκρίθηκαν:
«Ἄν θές, ψευτογίατρε,
καλὰ νά γίνωμε,
μὴ ξαναθῆς!»

Ι. Γ. ΠΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Νά νομίζῃς ότι ἕνα πράγμα εἶνε ἀδύνατον—αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ νά το καταστήσῃ τοιοῦτον.

Ἡ παῖνα βλέπει ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ἐργατικοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δέν τολμᾷ νά εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Δέν ἔχεις πατέρα; Δέν φοβεῖσαι τὴν μητέρα σου; Παιδί μου, ἄσχημα θά τελειώσῃς!

Ἄκουε καί τοὺς ἐχθροὺς σου ἀκόμη δύνανται σε συμβουλεύουν.—ἀλλὰ διὰ νά κάμῃς τὸ ἀντίθετον ἀφ' ὅ,τι σοι λέγουν.

Ἐποδεχόμεθα ἕνα ἄνθρωπον ἀναλόγως τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα φορεῖ· ἀλλὰ τον προπέμπομεν ἀναλόγως τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἔδειξε.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

II 'Ανθούλα υπό 'Αρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. 'Αδελφ. δρ. 3,50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητὴς ἐρωτᾷ ἓνα ἐξεταζόμενον:

— Τί λέγεται τετραγωνικὴ ρίζα;

Συγγενὴς τοῦ ἐξεταζομένου, ἐκ τῶν ἀκροατῶν, μὴ διακρινόμενος ἐπὶ πολυμαθείᾳ, ἐρωτᾷ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον:

— Τί μάθημα ἐξετάζει τώρα,

Καὶ ὁ μικρὸς Τοῦδς μὲ προθυμίαν:

— Βοτανικὴν, κύριε!

'Εστὼν ὑπὸ τοῦ Μιλανῶ 'Αιστῶ.

* *

Ζωολογία!

— Ποῖοι ὄφεις εἶνε ἐπικίδουνοι;

— Ὅσοι ἔχουν ἰδρ.

— Πολὺ καλὰ. Καὶ σὺ, Νίκο, πέ μου ποῖοι εἶνε ἀκίδουνοι;

— Ὅσοι ἔχουν θυγατέρα!

'Εστὼν ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κότμοϋ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

“Οχι, ἀγαπητόν μου Ἄρθος τοῦ Μαῖου, ὁ φόβος σου ἦτο μάταιος· ἀπεναντίας ἐλυπήθην πὺ ἐτελείονε τόσον γρήγορα ἡ χαριτωμένη σου ἐπιστολή. Νὰ μου γράψης συχνὰ καὶ πολλά. Μὴ λησμονῇ νὰ γρίψης καὶ τὸ ἀνηθὲς σου ὄνομα, διότι πῶς ἄλλως δὲ ἐννοῶ ὅτι εἶσαι συ πού μου γράφεις ὑπ’ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ ὄχι ἄλλο.

Ἀγαπητὴ μου Χρυσὴ Ἰμμουδιά, νὰ φιλήσῃς ἐκ μέρους μου τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου ὁ ὁποῖος θέλει ὅλο νὰ με διαβάξῃ καὶ δὲν του κάνει καρδὰ νὰ μ’ ἀφήσῃ, καὶ ὁ ὁποῖος δταν τῷ παρετήρησαι ὅτι πρέπει νὰ διαβάξῃ καὶ τὸ μάθημά του σοῦ ἀπήγγησε: « Ἀς μᾶς ἔβαζαν μάθημα ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» καὶ νὰ ἔδλεπε πῶς θὰ το μάθαινα νεράκι. » Ἀλλὰ συμβόλευσέ τον καὶ ἐκ μέρους μου νὰ διαβάξῃ πρῶτα τὸ μαθὴν μὰ του καὶ ἔπειτα ἐμέ. — Εἶσαι λοιτὸν τώρα ἐντελὼς καλὰ; Χαίρω, χαίρω πολὺ.

Φίλιππε Αἰμυλίε Καραῖο, σὲ φιλῶ καὶ μὲ τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια σου, καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Νὰ μοῦ γράφετε συχνά, καὶ νὰ εὔρετε καὶ οἱ πέντε ἀπὸ ἐν ψευδώνυμον. Νὰ σα. ἰδῶ!

Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιόν πού μου ἐξήτησες, Φιλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου. Σὲ περιμένω λοιπὸν, δταν θ’ ἀναβῇ, εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ περάσῃς χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

Μὴ ἀμφιβάλῃς, Φιλόπατρι Ἑλλην (τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν) ὅτι θὰ κρίνω μ.τ. ἐπιεικείας τὰ πρωτόλειά σου. Εἶμαι βεβηχία ὅμως ὅτι ἂν οὐ ἀποκτήσῃς, δλίγην πείραν, εἰς ὅλα θὰ εἶσαι πρῶτος καὶ καλλίτερος.

Ναί, ἀγαπητὴ μου Π. Α. Μεταξῶ, σημείωνε ὅλας τὰς λύσεις που εὕρισκεις ἐκάστης πνευματικῆς ἀσκήσεως. Μεταξὺ αὐτῶν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἡ ὀρθή. Ξαναγράψε μου τὰ ψευδώνυμά πού μου ὑπέβαλες διότι δὲν τα ἐνθυμοῦμαι, νὰ σου εἶπω ποῖον προτιμῶ.

Φίλιππε Ἐρευνητά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ

ἐκλέγω καὶ εὐχομαι νὰ φανῇς ἀντάξιός αὐτοῦ Ἐρευνητῆς θὰ πῇ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν πόθον νὰ μάθῃ. Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι καὶ σὺ ἐρευνῶν καὶ μαθάνων, θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν σοφὸς ἄνθρωπος καὶ θὰ τιμῇσῃς τὸνομά σου. Γρίφους μὲ εἰκόνας δὲν δημοσιεύω.

Ἡ παρατήρησίς σου ὀρθοτάτη, Ἰωνίς. Τη- ὄντι ἔγινε τυπογραφικὸν λάθος εἰς τὴν πέμπτην λέξιν τῆς ὑπ’ ἀριθ. 30 διπλῆς ἀκροστιχίδος καὶ ἀντὶ χώρα τῆς Ἑλλάδος (Νεμέα) ἐτυπώθη λίμνη τῆς Ἑλλάδος.

Σ’ εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν φροντίδα, φι- λ-τάτη Ὀμηρεάς, καὶ σε ἀσπάζομαι. Μὲ ἀν- ο- κ-ίας ἀγκάλας περιμένω τὸν νέον μου φίλον.

Σὲ περιμένω, Τρικυμωδὴ Μηλέα, σὲ περι- μένω εὐχαρίστως. Ἀλλὰ ἂς κάμω κι’ ἄλλοι- ο- τικὰ διότι μὲ τὶ θάρρος θὰ σε περάσω τότε τὸ καλοκαίρι, ἂν θὰ κάνω κανένα ταξίδι, καὶ σὺ, θυμωμένος καθὼς θὰ εἶσαι, φουσκώσῃς περισσό- τερον τὰ κύματά σου;..

Καὶ ἐγὼ το ἐλπίζω καὶ το εὐχομαι, Ἀγρό- μητε Σπαρτιάτα, ὅτι θὰ γίνῃς γρήγορα, πολὺ γρήγορα καλὰ καὶ θὰ ἔλθῃς νὰ με ἐπισκε- φῇς μὲ τὴν καλὴν σου μητέρα. Ὡ, μὲ τὶ χα- ρὸν θὰ σε ἰδῶ καὶ πῶς θὰ μου φανῇ ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα! Ἐνα χρόνον ἄρρωστος... ὅτῳ το συλλο- γίζομαι! Ὅθ’ ἔδιδα καὶ τὶ διὰ νὰ μὴ ὑποπέ- ρῃς τόσον, μικρὴ μου καὶ ἀγαπητὴ φίλε.

Σὲ συγχαίρω, ἀγαπητὴ μου Διτὴ Κ. Χατζί- σκου, διὰ τὸ διηγηματάκι σου. Ἐχεις φαντασίαν καὶ τυρφερίτητα. Ἐλπίζω ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ γράψῃς καλλίτερα διηγήματα καὶ ἄξια δημοσι- εύσεως.

Μὲ ὅλην μου τὴν χαρὰν καὶ μὲ πολλὴν ὑπε- ρφάνειαν θὰ σε χειροκροτήσω, φίλτατε Ὁδ- σιγκτων, εἰς τὴν προσεχῇ συναυλίαν τοῦ Ὁδελίου φθάνει ὁ ζῆλος. ὁ ὁποῖος σε κατέλαθεν, ἅμα ἀνέ- γνωσας τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος, νὰ εἶνε διαρκὴς—τὸ ὁποῖον καὶ εὐχομαι.

Νὰ μὴ κοινολογήῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐν- θουσιώδῃ μου Σείριε· πρέπει, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ το εἰςευρῇς μόνο. σὺ. Τότε ἔχει γούστο. Εὐχομαι καὶ ἐγὼ μαζί σου νὰ ἐπιτύχῃς εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά που προτείνεις. Ἀνοι- κτόκαρδε, αὐτὸ μου ἀρέσει. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἀ- νοικτόκαρδοι ἄνθρωποι, προτάντων δταν εἶνε παῖδια καὶ μάλιστα φίλοι μου. Σὲ ἀσπάζομαι.

Σοῦ ἔστειλα ὅτι ἐξήτησες, φίλε Γ. Ι. Λεχω- νίτη, καὶ τώρα εἰμὲθα ἐν τάξει, ἐλπίζω.

Ἀπὸ ἐν γλυκὸ φίλάκι εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους: Γεώργιον Χ. Κυριακίδην, τοῦ ὁ- ποίου ἡ ἐπιθυμία θὰ ἐκπληρωθῇ τάχιστα, —Ξα- ρομαλλοῦσαν, ἡ ὁποία τώρα πού ἔγινε καλὰ θὰ μου γράψῃ τακτικά (ἀλλὰ τὰς λύσεις πάν- τοτε χωριστά). — Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, πού περιμένει ἀνυπομονῶς νὰ ἰδῇ τὴν εἰκόνα μου.

— Ι. Α. Χ. τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, δὲν γράφω τὸ ὄνομα, ἀλλ’ ἂς λάβῃ καλλί- τερα ἐν ψευδώνυμον, —Χρ. Ι. Καλδερμίην, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὸ βραβείον του. — Ἀγγελι- κὴν Γ. Γαλάτῃ ἡ ὁποία ἐπιμένει ὅτι τὰ ριπίδια

τὰ μεταχειρίζονται πάντοτε τὸν χειμῶνα αἱ κυ- ραί (παῖγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ παραδεχθῶ ποτὲ) —τὸν Περ. Δ. Σκέφερην. —τὸν Ἰω. Π. Παν- ταζόπουλον, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ γράψῃ εἰς χωριστὸ χαρτί τὴν ἐπιστολήν, εἰς χωριστὸ τὰς λύσεις, εἰς χωριστὸ τὰς πρὸς δημοσιεύειν πνευ- ματικὰς ἀσκήσεις, —τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέ- χνίδα, —τὸν Μοῦσιον Σαεθόλα, —τὴν Ἀηδό- να τοῦ Κολωνοῦ, κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 23 Μαρτίου, αἱ δὲ τοῦ προηγ. φυλλ. μέχρι τῆς 16 Μαρτ.

99 Λεξιγράφος

Μία θεὰ πασιγνώστος καὶ μὴ ἀπὸ τὰς προθέσεις Ἀυτοκρατορίας ὄνομα δηλοῦν, ἂν τὰς συνθέσῃς. Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος.

100 Στοιχειδγράφος

Ἀσθενεὶς ἐπιφορτίσθην ἑστὴν ζωὴν μου νὰ ζητῶ Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς ἀπομένονεν ὀκτώ.

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος

101 Στοιχειδγράφος

Ἐὰν εἰς μίαν μετοχὴν ἐν γράμμα προσαρμώσῃς Τροφὴν νὰ ἔχῃς θρεπτικὴν μορφεὶς νὰ κατορθώσῃς Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Ἀιλιπούτου

102 Αἰνέγμα

Μικρὸ εἶμαι νησάκι, ἀλλ’ ἐνδοξο πολὺ ἄν ποδ’ ἂν με πάρῃς, καυρίζω τῇ στιγμῇ. Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Δάφνης

103 Πρόβλημα

Ὅταν ἀναβαίνω ἀνὰ 2 τὰς βαθμίδας μιᾶς κλί- μακος, μένει μία εἰς τὸ τέλος, δταν τὰς ἀναβαίνω ἀνὰ 3 μένουν 2, δταν ἀνὰ 4 μένουν 3, δταν ἀνὰ 5 μένουν 4, δταν ἀνὰ 6 μένουν 5, καὶ δταν ἀνὰ 7 δὲν μένει καμμία.

Πόσας βαθμίδας ἔχει ἡ κλίμαξ;

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Κ. Λαδιπούλου

104 Γωνία

Γ + + + + = Τύραννος
+ Ω + + + = Σχημα γεωμετρικόν
+ + Ν + + = Νῆσος
+ Ι + + + = Πτηνόν
Α + + + + = Τροφή.

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίου

105 Λεξιθρία

Ποῖα λέξις πεντασύλλαβος ἔχει πέντε Ο κα οὐδὲν ἄλλο φωνῆεν;

Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ἰωνίδος.

106 Ἀπροσδόκητον

Διατὶ ἀγοράζομεν τὸ κρέας;

Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ἀηδόνας τοῦ Κολωνοῦ

107 Ἑλλητισούμφωνον

Οἱ—αα—υη—ει—αι—αι—ει—ωη.
ουο—οο—α—ωη—ι—αι—ει—ωη.

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Κολλοσσῶ τῆς Ρόδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Δεκεμβρίου 1893.

963. Νεκρός, νέος. — 964. Γάτα, γάλα. — 965. Ράχης, χάρις. — 966. ΣΩΜΑ. 967—968. 1. Μάρη, Μάρης, μόνος, ΟΜΟΣ μόνος, φόνος, φόρος Πόρος, πόλος, ΜΟΝΙ Βόλος. — 2. Μήδος, Μῆλος, Δῆλος, ΑΣΗΡ δόλος, δίος, ἄλλος, Γάλλος. — 969—975. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς κε, αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε: κυκεών, κεραία, κέλης, κεφαλή, κέρας, κέραμος, κεραυνός. 976—981. Δεῖληρ, Ρήνος, Βόλγας, Εὐρα. Ἀλβίς, Νεῦας. — 982. ΔΑΩΗΗΕ, ΜΕ ΓΑΡΑ (1, ΑΜφορεύς. 2, ΑΜμονία. 3, ΟΙΝ γία. 4, ΠΑτροκλος. 5, ΗΡα. 6, ΕΑνθίππη. — 983. Ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ καὶ ἄλλο τῆς κουκουβάγιας. — 984. Θεὸς ἀργεῦσιν ἐπὶ παρίσταται.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ’ εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ- τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίου, συναλ- λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1893.

πρῶτων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλὰσσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναπο- στέλλοντας τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα- τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.